

Ňaf se pustil za ní, ale vzápětí se zarazil. Země byla zmrzlá a třpytila se jako tisíce bílých drápků. Když na ni šlápl, křupala mu pod tlapkami, studená a hrubá.

Za Ňafem se ozval mamčin hlas: „Je to jenom jinovatka. Není se čeho bát.“

Pískle pomalu kroužila v trávě a ocásek měla napjatý jako struna. Ostatní štěňata zkoumala zemi svými tlapkami a vyjeveně se ohlížela.

Ňaf si k trávě znepokojeně přičichl. „Je tak studená.“

Maminka mu olízla ucho. „Studená, ale nebezpečná. Nic ti neudělá.“

To Ňafa uklidnilo. Připomněl si, že už není malé bázlivé štěně, ale skoro velký pes. Poodešel od maminky, sehnul se a začal křupavou travu očichávat pečlivěji. Její stébla ho šimrala na vousech. Překvapilo ho, jak vlhký chlad úplně přikryl všechny obvyklé vůně zahrady. Zpod trávy necítil těžkou tmavou hlínu ani nahořklý pach hmyzu. Zhluboka se nadechl a vzápětí mu kožíškem proběhla vlna vzrušení. Pod zmrzlou travou cosi ucítil – stopu nějakého zvířete.

Nedávno tudy prošlo něco malého a chutného.

Ňaf začal mimoděk vrtět ocáskem, ale ihned se ovládl. Ostatní štěňata se honila poblíž dveří, poskakovala a hlasitě štěkala. Ňaf si jich nevšímal. Někde tu lezla kořist a on ji najde! Dokáže mamince, že už není malé štěně. Bude ovšem potřebovat pomoc.

Na chvíli se zastavil a sklonil hlavu. Jak by to jenom řekla maminka?

Ó Lesopse, ochránce lovců, ty, jenž jsi chytrý, rychlý a statečný, doved' mě prosím k tomu zvířeti, které žije pod jinovatkou. Ňaf si spo-

kojeně olízl přední tlapku. Znělo to dobře. Snad to udělá dojem i na Psího ducha.

Téměř vzápětí kolem něj zavanul pach toho zvířete. *Lesopse mě vyslyšel!* Ňaf neztrácel čas a vydal se po stopě. Postupoval křupavou travou, dokud nedošel na konec zahrady k malé dřevěné budově dlouhých pacek. K jeho velkému zklamání pach u budovy končil. Ňaf naléhavě zavětral.

Kde je? Kde je ta kořist?

Pach se znovu objevil a Ňaf se olízl. Teď už byl blízko, tím si byl jistý. Vytěsnil štěkot svých sourozenců a soustředil se jen na ten pach. Zdálo se, že vychází zpod budovy dlouhých pacek. Ňaf očichal dřevo. Bude se muset nějakým způsobem dostat *pod něj*. Zkusil hrabat, ale přes trsy zmrzlé trávy se nemohl dostat k hlíně. Z hrdla se mu dralo tiché zavrčení, ale zase je spolkl.

Dobrý lovec musí být trpělivý. To ho naučila maminka.

Ňaf se zhluboka nadechl a zkusil to znovu. Byl si jistý, že pach vychází zpod dřeva. Musí existovat nějaký způsob, jak se k němu dostat... Pomalu obcházel budovu. Pach zesílil a Ňafův ocásek se nadšeně rozkmital. Byla tam díra! Zvíře si muselo vyhrabat chodbičku pod budovu dlouhých pacek.

„Ňafe, co tam děláš?“ štěkla maminka z druhé strany zahrady.

„Nic, už jdu!“ *Překvapím ji kořistí! Bude na mě tak pyšná!* Ňaf střelil pohledem ke dveřím. Kolem maminky hopsala Pískle a tahala ji za ocas. To by mohlo na chvíli odvést její pozornost. *Potřebuju jen trochu času, abych dostal to zvíře...*

Ňaf strčil hlavu do díry. Nebyla moc široká, ale pach zvířátka byl rázem mnohem silnější, sladký a zároveň slaný. Ňafovi se začaly sbíhat sliny. Zavrtal čumák ještě hlouběji. Zdálo se, že chod-



ba vede přímo pod dřevěnou budovou. To zvíře bylo tam dole a zřejmě spalo – Ňaf neslyšel žádné zvuky, necítil žádný pohyb. Jen tu silnou sladkoslanou vůni.

Ňaf prostrčil do díry tlapku a začal hrabat. Půda byl tvrdá a ledová. Vyhrabat si dost prostoru pro obě přední packy ho stálo spoustu sil, ale jakmile se mu to podařilo, začalo být snadné postupovat hlouběji. Do díry pronikaly paprsky Slunečního psa a Ňaf zjistil, že se nemýlil – skutečně to bylo ústí chodby, která vedla pod budovu dlouhých pacek. Dál drásal tlapkami zmrzlou půdu a vyhrabával ji ven. Pach kořisti byl stále silnější. Nořil se stále níž, teď už byl v díře zavrtnán až po zadní packy.

Vtom se rozhostilo zlověstné ticho a Ňaf ztuhl. Náhle, aniž by se pohnul, se začal propadat. Pokusil se rychle vycouvat z díry ven, ale to už se shora sypala suchá hlína a strhla ho s sebou do temnoty. Štěkot jeho sourozenců zmizel v dáli.

„Pomoc!“ vyjekl Ňaf. Cítil, jak sjíždí hlouběji do díry a tlamu měl najednou plnou hlíny. Vykašlal ji, naléhavým štěkotem znovu volal o pomoc, ale jeho hlas pohltila Zeměpsice.

Ňaf byl uvězněn v chladné zemi a nebyl si jistý, kde je nahoře a kde dole. V uších mu hučelo zděšením. Pokoušel se vyhrabat, ale s každým pohybem se jen nořil hlouběji. Čím víc sebou zmítal, tím to bylo horší. Zarazil se a snažil se popadnout dech. Okolo bylo jen ticho a tma, dokonce i pach kořisti zmizel. S bušícím srdcem si vzpomněl, jak mu Pískle vyprávěla o tom, že když je Zeměpsice hladová, požírá psy. Tehdy své sestřičce nevěřil – co *ta* by o tom mohla vědět – ale teď už si nebyl tak jistý. Ňaf sípal, kňučel a chtěl maminku. V díře bylo málo vzduchu a začínala se mu točit hlava.

Prosím, Zeměpsice! vyštěkl v duchu. *Prosím, pusť mě!* V mysli mu

vyvstal její obraz v podobě obrovského černého zvířete, většího než celý svět. Ta představa ho kupodivu uklidnila a najednou se mu i lépe dýchalo. Pak něco uslyšel.

„To nic, Ňafe! Jsem tady.“

Byla to maminka! Její hlas byl zastřený vrstvou hlíny. Měl pocit, že k němu doléhá z nedosažitelné výše.

„Slyšíš mě? Zůstaň klidný a pojď za mnou. Pomalu.“

Ňaf se zmohl jen na přiškrcené zakňučení.

„Jsem tady, Ňafe, přímo tady.“

Ňaf opatrně přenesl váhu na pravou přední packu. Hlína se zachvěla, ale nepropadla se. Ňaf se opřel o levou přední a podařilo se mu přitáhnout si zadní nohy k tělu. Pak se začal pomalu sunout za mamčiným hlasem.

„Dobře, Ňafe, už jenom kousek.“

Její hlas najednou nebyl tak daleko. Ňaf potlačil nutkání vyrazit zběsile vpřed a pomalu, krůček po krůčku, stoupal vzhůru. O chvíli později už se jeho čumák vynořil z hlíny a Ňaf lačně vdechoval doušky čerstvého vzduchu.

Maminka se za vzrušeného štěkotu ostatních štěňat sklonila do díry a chytila ho za kůži na krku. Jediným prudkým trhnutím vytáhla Štístka ven a postavila ho na zem vedle sebe.

Štěňata se na něj vrhla a začala ho olizovat.

„Ty můj bláznivý bratříčku!“ vyjekla Pískle a otírala se o něj čumáčkem. „Myslela jsem, že jsme tě navždycky ztratili!“

„Nechte ho vydýchat!“ okřikla je maminka. Štěňata ustoupila a maminka očistila Ňafovu tvář od hlíny. Pak přitiskla svůj čumák k jeho. „Už to nikdy nedělej!“ zavrčela, ale vzápětí její hlas zjihl. „Nemohla bych o tebe přijít, štěňátko moje.“



Ňaf zavřel oči. Zaplavila ho obrovská úleva.

„Bál jsem se,“ zamumlal. „Myslel jsem, že mě Zeměpsice spol-
kla a že už se nikdy nedostanu ven. Snažil jsem se bránit, ale bylo
to jenom horší. Ale když jsem přestal bojovat, přestal jsem se
i bát.“

Otevřel oči.

Maminka na něj láskyplně shlížela. „Nemusíš s ní bojovat. Ze-
měpsice si nás bere až po naší smrti,“ připomněla mu. „Do té
doby nás chrání a dává nám sílu. Hlídá nás ve dne i v noci. Když
ji budeš potřebovat, pomůže ti.“ Štěňata se seběhla kolem něj
a začala mu vylízávat hlínu z kožíšku. Ta slova mu pořád zněla
v hlavě.

Když ji budeš potřebovat, pomůže ti...

KAPITOLA PRVNÍ

Štístko se probudil do jasné noci a zatřásl se zimou. Psi nocovali
na břehu řeky, schoulení pod keřem, ale ani teplo jejich těl je
nemohlo uchránit před mrazivým větrem. Hnal se přes hladinu
a zakousával se Štístkovi do zlatého kožichu.

Rozhlédl se po ostatních. Bella spala s hlavou opřenou o Martin
široký černý bok a Lízinka – ne, teď už to byla Bouře – se choulila
mezi Martinými packami. *Ach, Bouře, proč sis musela vybrat zrovna
tohle jméno?* Štístkovi se sevřel žaludek. Nemohl se zbavit pocitu,
že její nové jméno je určitým znamením. Měla snad ta mladá hlí-
dací fena sehrát úlohu v děsivé bitvě, která Štístka trápila ve snech?

V Psím běsnění?

Štístko pořád nevěděl, jakou bude mít Psí běsnění podobu, ani
kdy k němu dojde... ale bylo *skutečné*. Cítil ten chaos a zuřivé
chňapání ostrých zubů. Štístko svěsil ocas. Bouře vypadala tak
mírumilovně, s hlavou položenou na tlapkách a ušima ohrnutý-
ma dozadu. Ale Štístko si vzpomínal, s jakou zuřivostí se vrhla na
Běse, šíleného vůdce Pajdovy smečky.



Pajda ležel na boku a odhaloval tak pahýl, který zbyl po jedné z jeho předních tlap. Luna spala se zády opřenými o Štístka a pac-kami si zakrývala oči. Její pysk sebou cukal a střídavě odkrýval tesáky. „Bouřliváku, tady jsem... jsem tady...“ kňučela tiše.

Muselo se jí zdát o jejím samci. Velký lovec byl v jejich snech zřejmě stále naživu.

Kéž by se už zase připojili k Divoké smečce. Bouřlivákova nemoc a úmrtí Štístkem otráslly. V duchu se vrátil do Psí zahrady, kde dlouhé packy s černými obličejí a žlutou srstí postavily v obrovské hlučné kleci Dům pastí. Uvnitř našli uvězněného Bouřliváka a spolu s ním i další zvířata – lišky, králíky, kojota, dokonce i zrzavý ostrý drápek. Všechna zvířata byla nemocná.

Smečce se podařilo všechny osvobodit a následně utéct s Bouřlivákem do lesa, kde narazili na Běsovu smečku.

Štístko se zachvěl. Bouřlivák býval silný bojovník, ale po čase stráveném v Domu pastí byl slabý jako štěně. Nedokázal se bránit. Štístko tiše zakňučel, když si vzpomněl, jak se dříve mocný Bouřlivák proměnil ve vyzáblého psa s vodnatýma očima.

Ani jeho pach nebyl v pořádku.... jeho krev byla zkažená, jako otrávená řeka.

Když ho našli, bylo už pozdě. Ubohý Bouřlivák.

Když se ukládali ke spánku, ulehli psi do kruhu kolem Luny, jako by ji chtěli chránit nejen před ostrým větrem, ale i před její ztrátou. Štístko opatrně vstal, aby ji nevbudil, překročil Pajdův ocas a vyšel z jejich úkrytu pod keřem. Malé zelené lístky byly pokryté námrazou, stejně jako každé stéblo trávy. I Štístkův kožich byl ztuhlý chladem.

Štístko obešel keř a zahleděl se na zarostlá pole, která stoupala

a klesala po úbočí kopců a údolí. Potom se otočil a skrz křupající trávu zamířil k řece. Voda sice nezmrzla, ale byla tak studená, že ho páčila na jazyku. Napil se jen trochu.

V chladném nočním vzduchu cítil sůl. Její pach sílil s každým dnem jejich cesty po proudu, ale Štístko netušil, odkud se bere. Sklonil čenich k zemi a našel stopu, kterou sledovali: Alfa, Hvězda a zbytek smečky tudy museli projít velmi nedávno – mohl to být nanejvýš jeden den. Štístka pořád bolelo, že se Hvězda rozhodla jít s polovičním vlkem a odmítla se účastnit hledání Bouřliváka, když ho chytily žluté dlouhé packy. Zároveň jí však byl vděčný, že cestou pečlivě zanechávala pachové stopy, jak slíbila.

Luna a ostatní by se cítili lépe ve společnosti dalších psů. Sám Štístko si už od bitvy s Běsem a jeho smečkou připadal opuštěně. Když může tak lehko padnout i statečný a silný pes, jako byl Bouřlivák... Štístko svěsil hlavu. Ta šílená smečka byla pořád někde tam venku, stejně jako hlídací psi. On i jeho společníci budou ve větším bezpečí, až se znovu připojí k Divoké smečce.

Starosti mu dělala i zima. Rudolistí skončilo a začal Ledový vítr. Štístko už Ledový vítr v minulosti přežil, ale to bylo ve městě, kde ho vysoké budovy dlouhých pacek chránily před nejhoršími poryvy. Tady venku se však víchř Štískovi zařezával pod kůži, až mu stydla krev. Když byl ještě štěně, ujišťovala ho maminka, že je mráz neškodný, ale nebyla to pravda, dokonce ani ve městě ne. Štístko si vzpomínal na Fretku, psa samotáře, který žebrel o zbytky před Domem jídla. Jedné mrazivé noci se stočil ke spánku v parku a už nevstal. Štístko ho neviděl na vlastní oči, ale od jiných pak slyšel, že ráno byl ten starý pes tvrdý a studený jako led. Maminka byla moudrá, ale Štístko musel uznat, že ani ona nevěděla všechno.

